

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	5'50

ES VIDRET DE SALOMÓ.

Lo qu'avuy vaitx à contarvós, fiys méus, no's cap fábula com sa de s'altre dia. Es un fet succehit dins Ciutai en temps méu, que jo sé de molt bona tinta; y encar' ara hey ha persones que'm pòden guardá de mentí, perqu' han conegut els subjèctes des méu cuento.

Hey havia una casa à la Ribera, per més señes escaleta ó algorfa, ahont vivia un patró jove, homo molt de bé que solia fé els viatjes à Marsella. Era casat y tenia una nineta qu'estimava com si fos estat sa d' els séus uys.

Casi may era à ca-séua. O à n'es Moll ó de viatge; però sa dòna qu'era molt compassiva, no s'en movia may, per podè doná cap à feynes.

Cada dissapte dematí hey comparexia una pobreta jaya à demaná caritat per amor de Deu, y la bona mare de familia que volia criá cristianament s' únich infant que tenia, cada vegada que sentia pujá sa bona veyta amb sa séua crosseta, donava un doblé à sa nina y li deya:

—Besèl y vés; y donèl à n'aquesta pobreta; y La Sanch preciosa guardarà ton pare de perill y de desgracia.

Sa nina molt sèria y obedient, sortia à camf à la pobre, posava es doblé dins sa séua má ruhada y tremolosa, y fugia tota empagahida á posá es capet demant sa falda de sa bona mare, mentres que sa veyta amb ses llágrimas als uys mirantlasè sonrient, acabava de resá, mes-tegant fasòls, un Pare-nostro per la persona que li feya bé y caritat.

Un dia que sa nina era tornada més grandeta, y que ja no s' empagahia d' obrá el bé; succehi que sa veyta li volgué besá sa séua petita má benefactora, y al temps que la besava, sentí que li queya una coseta qu' hey tenia dedins.

—¡Oh! ¡pòbre nineta! (digué.) ¡Bona l'he feta, ara!

Y s'acalava per cohirley amb molta pena.

—Deixaula aná, bona dòna; (digué sa mare.) Ja'l cohirá ella. Axò no val res. Es un vidret de salomó que li regalá una

amiga séua, y ella s'hi entretén molt perqu' allá ahont hey ha un llum n'hi ven cent.

—Ja veurás. Jo encara en tench de tení un d'igual que corre per dins un caixó d'una arquilla veyta; y en torná, jo't promèt que'l te duré.

—No vos canseu, germaneta. Tant mateix totes ses séues juguets paran à mala fi. ¡Quines ganes d'incomodavós!

—¡Ca! no. Que me deix fé. Jo ley vuy regalá perque l'estim. Cada vegada que la'm mir pens amb una neta que tenia. La pobreta se va morí amb so vidret dins ses mans. Si ley don no pensaré tant amb ella.

Y la pòbre veyeta plorava à té qui té.

—¿Y vos amb qui estau? (preguntá sa mare de sa nina.)

—¡Ay, señoreta! Tota sola. No tench ningú. He tengut sis infants y dos de casats, y tots son mòrts. ¡Deu los ha volguts amb Ell en el Cèl!

—¡Tota soleta! ¿Y no teniu un'amiga que vos fassa companyia?

—No, señoreta. Sa pobresa es un mal que fa fugí tothom més que si fos peste llevantina.

—¿Y cap parent de lluný teniu que vos acuhesca à ca-séua?

—¡Parents de lluný! Ja'n tench y de molt ríchs; però per lo mateix que son molt poderosos se pensan qu'un parent pòbre los deshonoraria, y no vòlen regoneixe es méu parentesch. Sábiga qu'entre ells n'hi ha que tenen títols de molta noblesa.

—Donchs, vos haureu vista à está bé qualche dia.

—¡Oh! sí, señora. Jo surt de molt bones sancbs. Però; ¡som estada sempre tan desgraciada! Sa méua ávia era d'una casa de molt de pondo y fortuna, més jo no sé si lo que tenian era mal adquirít ó flastomat, perque comensá tot à fé uy y à fondresè sa riquesa com una candelá que crema cap-à-vall. ¡Quantes vegades els bons pagan els pecats veys d'els dolents! ¡Quants de pichs succeyeix que la quarta generació respòn devant Deu en aquest mon d'els desbarats de sa primera. Mon-pare era molt fané, ¿però que n'hem de fé si may se

va sebre governá y sa desgracia sempre el perseguí, à éll y als séus? ¡Quant jo hey pens!...

—No ploreu. Mentres hey haja en el mon bones persones que vos fassin bé, veuren com no vos mancará res.

—Jo estich ben aconhortada amb sa méua sòrt. Fássase la voluntad de Deu, qu'es just; y si feym bones òbres no mos negará el Cèl.

—Vamos, aconsolauvós. Teniu. Valt' aquí avuy una camieta que vos don; y si heu de menesté res, digauhó; y comanau el patró à La Sanch preciosa, que torn en salvament.

—¡Tot sia per amor de Deu!

Es dissapte que vengué devant hey comparagué sa veyeta amb un vidret de salomó de sa grossaria d'un'avellana; y quant sa nina li donava es sòu que li havia posat dins sa maneta sa bona mare, sa veyta la besá y plorant li doná es vidret, y li digué:

—No'l pèrdes, qu'axò es una relliquia d'un angelet del Cèl.

Sa petita el se mirava sorpresa y després que no hey va essè, digué à sa mare:

—A mí no m'agrada gens aquest vidret. ¿No es veritat ma-mare, qu'es méu es més hermós?

Passaren anys y sa nineta es feya gran y comensava à teuí amor à ses jòyes y als vestits nous.

—Ma-mareta: (deya un dia,) ¿perque no'm feys unes arrecades d'aquells dos vidrets de salomó? ¡Ja hey aniria ben maca!

—Se riurían de tú. No veus que son massa gròssos.

—Però son tan iguals, que pareixen fets apòsta.

—Vòls callá, beneyta. Tú no entens lo que't convé.

—Vaitx à durlós. Miraulosvós, ma-mareta. ¡Ay! ¡ay! No son germans del tot. Ara repár qu'es méu está foradat y s'altre no.

—Repara també, (digué sa mare,) qu'es téu, de rossegarló p' en terra s'es retxat y escantellat; y es de sa veyta está tan sensé com es dia que'l te vá doná.

—¿Y axò perque deu essè?

—Perque es téu, qui sab si s' amiga el te regalá y no era séu, y es de sa jaya que captá el goñares fent òbres de caritat.

—Axò seria un miracle ben patent.

—De més gròssos en veurás tal vegada, si Deu te dona vida.

—Vos teniu rahó. Abans es méu era més hermós qu' es de sa veyá; y ara aquest es més brillant qu' es méu, y no de poch.

Sa mare demunt lo que deya sa nina ficsá s' atenció y vejent que s' observació era justa, guardá els dos vidrets dins un caxonet amb s' excusa de que li farían ses arracades.

No deixá després de contarhó à son espòs y aquest que també li mogué sa curiositat aquesta diferència s' en dugué els vidrets à Marsella el prime viatge qu' hey feu.

Arribat, va à ca un argenté.

—Mirsé aquestes pedres. ¿Que tròba que valen?

—Una, no-rés perqu' es de vidre; però s' altre jo la vos compr si la 'm voleu vendre.

—Per ara no 's venal; però si la 'm pagavan bé tal vòlta hey faría un pensament.

—Jo vos ne don cinchcents franchs.

Admirat es patró, respongué:

—Perdonau. No 's venal per 'vuy à cap prèu. Ja heu veurèm demá.

Y prengué la vòlta de sa barca.

S' aturá à un' altre botiga, y suposant cèrt lo qu' es sospitava preguntá à son amo, mostrantli sa pedra.

—¿Vòl me dí que pesa aquest diamant? S' argenté ley pesá y contestá:

—Cent y dos quilats.

S' aturá à un altre argenté y li preguntá.

—¿Me voldría dí quant sòl costá un quilat de diamant?

—Axò es segons. Sempre valdrá uns doscents franchs.

S' en aná á bordo y comensá à fé contes. Es vespre no pogué dormí, y l' ondemá dematí cercá sa fàbrica de jòyes més acreditada y se presentá al señó, amb so diamant per si ley volía comprá.

—¿Quant ne demanau? (digué aquest.)

—¿Quant m' en donau? (preguntá es patró.)

—Jo vos ne don, vint mil franchs.

—No'm bastan. En vuy trenta mil.

—Vos ne don vintidos mil... Reflexionau que si jo 'l compr es per ferhí negòci. Jo no vos puch doná lo que val.

—¿Y qu' es que val?

—¡Ah! axò es mal de calculá. Sempre es segú que val els trenta mil que 'n demanau; però ningú los vos donará.

—Jo no vuy tení paraula de rey. Que no sia ni sa méua ni sa vostra. Xapamhó. Donaumèn vinticinç mil, y preniu es diamat.

—Estám corrents.

Quinze dies després es patró arribava à Mallorca.

—Hem de conversá de menudes (digué à sa séua dòna totduna d' entrá à dins ca-séua.)

—¿Que tens res de nou?

—No 't retgirs. Avuy es dissapte. Digués: ¿es venguda ja à captá aquella jaya que sòl vení?

—Fa tres setmanes que no l' he vista.

—Vesla à cercá ara totduna y que venga.

—Jo no sé ahont viu.

—Demaneu.

—Però, contèm: ¿y perqu' es ara aquesta pressa?

—Aquella pedra era un diamant. M' en han donat pròp de cinch mil duros.

—¡Jesus Sant Antoni! ¡Beneit sia Deu! Ara mateix hey envihi na Juan' Ayna.

—Qui hey envia no hey vá. Pòt sa manteta y tú mateixa has d' aná à cercarla. Aquests doblés no son nostros. Ella es una pòbre y si hagués sabut que donava un diamant no l' hauría donat tan fàcilment. Digalí lo que passa, que venga totduna, y que visca com una señora, qu' estiga axí com demana sa séua ascendència, y que no li manch rés els quatre dies que té de vida.

Sa patrona se posá sa manteta. Sortí depressa. Demaná à ses veynades per ella. Li digueren que creyan qu' estava devés Son Barrí, ó á ses Corralasses. Hey va aná totduna y va sebre que feya tres setmanes que l' havían duyta malalta al Hospital. Corregué allá; preguntá per ella y li digueren que si la volía veure la trobaría estesa dins sa capella des Camp Roig.

Figuravós ara, quina seria sa pena d' aquella bona persona quant entrant la vé mòrta dins un pòbre haul, fent aquella mitja riaya que sòl fé el que se mòr en gracia de Deu. Resá un Pare-nostro per la séua ánima. Corregué à contarhó tot à son marit; y per encarrech d' aquest torná à l' Hospital à parlá amb el Prió.

—Señor Prió, (digué.) Demá mateix si pòt essè, vuy que fassa cantá un ofici de mòrt per la pòbre veyeta qu' está de còs present dins el Camp Roig.

—¿De quin prèu el voleu, patrona?

—¿De quin prèu? De lo milló. Se figur que 'l vuy còm si 'l cantassen per sa marquesa més alta de barret.

—¿Que voleu dotze atxes?

—O vintiquatre.

—¿Qu' ha d' essè cantat ó amb música?

—Amb tota orquesta.

—¿Qu' hey voleu moltes misses?

—Mil y cinchcentes.

—¿Y s' entèrro?

—Amb creu alsada y amb tota la comunidat. Ja que sa jaya essent rica visqué sempre pòbre com Jesucrist, encara que per ignorancia séua, al manco sia honrada de mòrt com una santa.

—Está molt bé. Quedareu servida.

A l' ofici que fonch solemníssim hey assistiren per curiositat els empleats del Hospital, y ningú més. Es patró y sa pa-

trona hey eran amb sa fiya vestits de negre. Sa nina duya unes arracades de dòl que li havia comprades sa mare perque se recordás sempre de sa bona jaya à ne qui havia feta caritat.

PEP D' AUBEÑA.

13 DE NOVEMBRE

PONCELLES DE DOL PER LA CORONA D' UNA MORTA

I.

La bona nit me donares
Sense dòl, ni mal, ni enutx;
Y pensant que la Sòn era,
Fonch la Mòrt qui 't tanca els ulls.

Plasentera me parlaves,
Jò t' escoltava de gust,
La téua boca sonreya....
Y eras mòrta als sis minuts.

¡Quins sis minuts de martiri
Dins mos brassos! ¡Ay! Ningú
Senti may la triste coua
Qu' aquells sis minuts m' han duyt.

La bona nit me donares...
Llarga n' es per mí y seus llum;
Que 'l Sòl de la méua vida
No 'l he tornat veure pús.

II.

¡Novembre! Farest Novembre,
Més de vents y temporals;
Tú, mil llágrimas arranques
Cad' any à mon còr nafrat.

Torres de núbols s' axecan
Allá endins, demunt la mar;
Y d' altres en creu s' hi aplegan
Que pòrtan vergues de llamp.

De sopte s' alsa l' oratge
Qu' empenguent la tempestat
Arranca als arbres les fulles
Y en tèrra solada en fá.

Y amb elles el fibló hey juga,
Fentne fantástichs pilars,
Que ròdan depressa y corren
Croixint tronchs y rompent rams.

Novembre, farest Novembre,
Més de anyoransa y de plant;
Tú me robares la espòsa
Qu' era un angel de bondat.

III.

Bé podeu provar copinyes;
Una amb l' altre may s' avè:
Sòls n' hi ha dues que s' avengan,
Y son les qu' aplega Deu.

Ses séues pintades mòstres
Tenen el color mateix,
Y les séues canals fines
S' ajustan de lo més bé.

Aplegades fan la cambra
De la vida y l' amor séu,
Y de nacre l' engalanan
De coral y fil d' argent.

Cambra d' amor y mistèri
Qu' amagada la mar té,
Ahont may entran les mirades
Ni del hòme, ni del peix.

Dins ella hi nodreixen pèrles,
Pèrles de gran valiment,
Qu' esperan lluhir un dia
Dalt les corones d' els reys.

Més vé el jorn de la tormenta;
Les ones axeca el vent,
Y comòu les dures penyes
La furia de llurs rompents.

Al sentir-la les copinyes
Amb fòrsa s' abrassan, més
La maror les arrabassa
Y desfá son palau bell.

Les desclòu y les separa,
Llurs pèrles llansa en els fems;
Y aquell amor y armonia
Ténen el fi més funest.

Rodant per demunt la platja,
Entre l' arena y l' alguer,
Una de l' altre allunyantse
No 's tornan veure may més.

La maró es la Mòrt funesta,
Qu' allunya als qui s' aman bé;
Les copinyes els espòsos,
Les pèrles els fillets séus.

PEP D' AUBEÑA.

SES VISIONS DE MADÒ PAULA.

(Dedicades à totes aquelles persones tocades de l' ungla.)

Quant jo era molt petit me recòrt havé conegut una dòna qu' encara com que la veja. Era una viuda sense infants; de s' edat de tres quartes parts d' un sigle; sa séua estatura no arribava à mitjana; de coló moreno y mostatxada; un poch sorda y parlava de cap de nàs. Feya de beata; y no deyan cap oració ni oferiment demunt sa tròna, qu' ella no fés d' apuntadó al capellá anantli sempre dues paraules endevant, perque tot heu sabia de memòria. No la conexian per altre nòm que per Madò Paula. Si voliau sebre qui estramonciavan, ó qui era es mòrt qu' es cotxo s' en duya al Cementèri, ó d' hont havia sortit aquell infant que duyan à batiá, no teniau més que preguntarley à ella y vos treya d' apuros; puis sabia tot quant se passava p' es pòble.

Apesar de tot axò, Madò Paula tenia molta devoció à la Santa Veritat; y may l' atrapavan en cap mentida. Vat' aquí perque quant ella deya una paraula, tothom la creya à cègues com si fos un oracle; per aqueix motiu es també que

noltros porèm creure (axí com mos darà la gana, una visió que tengué, que segons me contaren, va essé axí com segueix:

Un dia horabaixa Madò Paula se senti tant sencilla y mustia, que parexia anava à agafarli mal de cò. Pensant si seria la causa s' havé dinat primet, s' en anava à posá miques en el bisbe; però li agafà torn de cap y s' en anà en es llit.

Encara no hey va essé quant com mitx despèrta, mitx dormida, va veure lo que vos vaitx à contá.

Li aparesqué qu' es trobava com dins una espècie de còva per devall terra; ahont s' hi sentian uns crits espantosos y un renòu que xordava. Quant ella arribá, acabavan de compòndre un espècie de tròno p' el principal d' aquell llòch; (que crech que tots ja endevinariu ahont era; però perque ningú s' equivocó, diré qu' era l' infèrn.)

Aquella pobre dòna tota assustada, demaná à un dimòni (que parexia es més ximple) quin era sa festa qu' havian de fé aquell dia suposat que veyá tant de *barullo*.

—No es festa, (respongué aquell dimòni); lo qu' es, qu' avuy hey ha *sessió mensual*, y, si no l' has vista may, escoltalèt qu' está molt bé.

Madò Paula se posá tota retjirada derrera sa pòrta, y al cap d' una estona sortí un fantasma horrible; amb una fesomia espantosa y faresta, y una cara que diriam de pòchs amichs. S' assegué demunt aquell tròno y amb axò conegué Madò Paula qu' aquell dimòni era es president del infèrn.

Totduna qu' estigué assegut s' hi presentaren una infinidat de dependents séus à darli conta d' els séus trabays al mitx del mon; y d' els fruyts qu' havian trèt d' ells.

Aquí s' hi presentá un dimòni que perexia molt determinat, y digué:

—Jo he estat tot es mes, sense deixá un instant, tentant sempre à un hermitá amb un pensament de vanaglòria, y à la fi es caygut.

—¡¡Bravo!! (va dí aquell dimòni que feya de president.)

A lo que tots contestaren amb un esplet de mansballetes, que feren un renòu espantós.

Quant tots hagueren donat conta al séu principal d' els trabays duysts à cap en tot aquell mes, se presentá un dimòni molt gròs y que parexia que no 'ls hi empatavan, y digué:

—Jo he perdut dos minuts de temps tentant de pas à un lladre perque no tornás lo robat, y d' aquesta manera vengués à fermós compania.

Aquí aquell dimòni president alsantsé de puntes, fet una fèra rabiosa, digué:

—¿Quantes vegades t' he dit à tú y als altres, qu' es feyna perduda tentá à cap lladre? ¿no tens present lo qu' es un homo quant se fa d' aquests? ¿has vist may havé de desfé cap llit de dins sa sala d' els lladres, viscan molt, viscan

poch, vajan al sermó ó deixin d' anarhi lo que veym cada dia (y amb gran sentiment nostro) d' altres viciosos? Sía sa derrera vegada, que ningú de voltros se torn atrevi à tentá cap lladre perque se converteisca; altres llochis son mes necessaris. En tot el méu llarch reynat (seguí diguent aquell principal) no vénen à un, per cada cinchcents mil, els lladres que s' arrepenxeixan y se salvan; perque encara que fassan *crisis* amb aquest vici, no se curan del tot; no tornan lo robát y es fé tot lo demés, es feyna perduda. Mirau si los tenim segús à n' aquests, (y vos ho dich perque tant sòls no los vos mireu) que lladre ó condemnat, son dos *sinònims* que vòlen dí una mateixa cosa.

Aquí Madò Paula prengué tal susto, que rebentá amb una subó que no era de dí; y sa fredó la despertá à poch, à poch, del bati-cò que tenia; però amb un horror tan gran à n' aquest malanat vici, que si avegades filava per altri (com succehia sovint) aplegava totes ses borres, les posava dins un papé y junt amb ses fuades de fil, les entregava à son dueño.

Vat' aquí una de ses visions de Madò Paula; convendria que molts, la tenguessen present. Tots els vicis son mals; no hey ha cap dupte que de tots, se vòl un gran esfòrs per sortirne, però de dins sa lledronia es (casi moralment) impossible; perqu' axò de torná lo robat amb tots els séus interessos, dañs y perjudicis, vé molt còsta per amunt; y compònen un llaberint per tot lo redó d' un lladre que no tròba portell per podé sorti ni escapá.

Per axò convé está molt alèrta y maná sa carrera ben neta, y si qualque vegada á qualcú li venguessen pensaments de tocá lo que no 's séu, que fassa un esfòrs per no passá envant, y si es pensament segueix molestantlo el se farà fogí de tot si se fa una coca à n' es cap, de ses visions de Madò Paula.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Agrahím el folleto sobre equinotació de claus de música que mos envia el séu autor *M*.

Aquest llibret té dos mèrits, un el de tractá sa questió d' una manera completa que honra à s' autó y s' altre el de fé referència à una de ses figures més elevades y apreciables d' es nòstro país.

* *

Desitjosos de complaure à un companero donám conta de que 'l setmanari que sortia à Madrid baix des títol *La Voz pública* s' ha refús amb so nòm de *El Oriente*.

Li desitjám fòrsa de suscriptós si segueix p' es camí de sa veritat, justicia,

bona fe, y demés condicions que reclama un periòdich per essè bô, lo qual no duptám qu' heu farà p' els informes que en tenim.

*
**

¿Heu passat p' es Pes de sa Paya?

¿Heu vist aquell parey de pareys de regadores d' aygo que surten de sa font pública y que corre p' els carrés del Temple y de sa Calatrava fins à mar?

¿Y qu' hey trobau en axò?

Veurèm ara si s' estiu qui vé mos farà falta aquesta aygo perduda miserablement.

¿Y sa canalisació de Ciutat? ¿Encara va per tan males aygos còm anava?

¿Encara vòlen retirá sa font de la vila perque du pòca aygo... (Axí heu diuen, maldement ella don pròves de lo contrari,) y aprofitá unes altres aygos qu' encara no coneixèm tant còm ses d' aquella font.

¡Ay, Señor! ¡Quin día será aquell que acertarèm es bòn camí!

*
**

S' aygo sobrant de la síquia de la Ciutat que surt p' es nivell à devés Son Ripoll, y li estreñy per ran des camí de Valldemosa fins empalmarsè amb so torrent de Bárbara, va arrancá ja fa temps, un pontèt, devant can Ravell, qui dona comunicació molt dirècta y avinent à n' els vecins de Son Sardina amb sos de Establiments. Algunes diligències s' han fèt, però no han valgut de res, es pontèt está esbucat y aquell vecindari mal servit.

Si alguna autoritat volgués interessarshí ley apreciarían molt.

Axí mos ho diuen de Son Sardina.

*
**

El señó Pieras, homo d' empresa y de capitals, ha ensatat sa pòsta de sa llum elèctrica. Encara ni s' Ajuntament ni cap establiment públich ha tractat de utilisá tan bona llum y ell ja l' empra à ca-séua y en els séus establiments.

Bé p' el señó Pieras y p' el señó Homs que ley ha arreglada.

*
**

¿Que teniu ganes de fumá?

¿Sí? Ydò posau sa boca demunt sa xemènaya d' una jarrería, perque lo qu' es tabach... no n' hi ha de cap casta.

Es temps que corrèm es milló per beure aygo fresca que per engolí fum. ¿Que diriau en que pensava ara? Amb so cá de s' hortolá que no rohega ni deixá rohegá.

*
**

Ara que comensavem à cobrá ánimos, y que creyam es *Cólera* badayant y mòrt de fret s' es entregat dins París y ha dit «Jò som aquí.» Ses rareses des *Cólera* d' enguañy mos fan pensá molt.

Deu mos n' alliber aquest estiu que vé.

LAS ESTAGIONS.

(IMITACIÓ DE BECQUER.)

Brotará dins la dolça primavera
Altre vòlta la ròsa en el rosé:
Més una unsa que 'm deu un tal Don Pere
Pús may recobraré.

Retornará s' estiu altre vegada,
De nou à sa Portella nadarèm,
Més una creu de pèrles mo t prehuada
No tornarà à veurèm.

Tornarán de l' hivèrn les nigulades,
Sa Riera sens dupte correrá;
Però no tornarán quatre flassades
Que 'm varen manllevá.

Ses capes de los arbres despujades
De fuyes altre pich se vestirán
Més les còses qu' à mi 'n foren.. saupades
Eixes no tornarán.

UN PATRÓ.

PENSAMENTS.

De moltes còses convé més tenirnè talent que estarnè farts.

Abans de creure es mal que vos contan d' un altre, mirau si el qui vos ho diu está barayat amb ell; perque en aquest cas, es molt fàcil que sa séua llenço sia com els vidres d' augment.

Ses riqueses, sa ciència y els honors, pòden distingí ó doná tal ó qual importancia à una persona; però no bastarán jamay per ferló un homo de bé.

Quant mes sòlida es sa sabiduría, ménos barayada está amb s' humildat.

Una de ses còses més ridícoles del mon, es: tractá de arreglá els altres, sense pensá en arretglarsè à sí mateixos.

Molt pòden els conseys, ses amonestacions y els cástichs; però quedan molt enrera per podè tant còm s' ecsemples.

Uns d' els recòrts mes amarchs y que més mals ratos donan, es: havè perseguít s' innocència.

MESTRE GRINOS.

EPIGRAMA.

Un pagès una vegada
Cayguent molt de mal se fé,
Y per curarló totduna
El dugueren à un barbé.
—Qu' es estat devés ses *vértèbres*
(Digué aquest paupantli es còll.)
Y ell contestá ab veu penosa:
—No señó; devés es Mòll.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses cartes duen sello.*
SEMBLANSES.—1. *En que pega.*
2. *En que té barba.*
3. *En que já y desfá.*
4. *En que devegadas trèuan ròses.*
XARADA.....—*Patró.*
CAVILACIÓ.....—*Monjo.*
FUGA.....—*En jove si prens per tú
les glòses que cant fas mal
jo crítich en general
no tract d' enutjá ningú.*
ENDEVINAYA.—*Es falcó.*

GEROGLIFICH.

d' Ana á

KÉ

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un caragòl à un borratxo?
2. ¿Y una lliura de tabach avuy en dia à una unsa d' òr?
3. ¿Y una *cajetilla* de xigarrillos à un bandetjat?
4. ¿Y L' IGNORANCIA à n' és dilluns?

XARADA

Sa *segona* es una lletra;
sa *primera* un animal;
y sa *segona* y *tercera*
una còsa amb mánech llarch;
es *tot* á dins ses Iglesias
sempre, sempre es sòl trobá.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo més necessari per devallá una escala?

CAVILACIÓ.

RUNDA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

N. M.r.. b.ll. y b.t.
y t. c.m.s d. p.rd..
y s. m.r. q. l. d..
M.r.. b.ll. s. j.t.

UNA FADRINA CASADA.

ENDEVINAYA.

Tench sa boca negre, negre,
Y sa panxa encara més;
No 's sortida L' IGNORANCIA
Y jò lo que diu ja 'u sé.

(Ses solucions dissapte qui óe si som *vius*.)